

ПРЕГЛЕД

Политическия живот на един народ е реален израз на неговото самотно стопанство и расова особеност от една страна и от друга — от създадените му економически условия с неговите близки и далечни съседи и най-сетне от неговото географично положение, което създава връзките му между народите.

Идеолозите на политиката са интелигенцията на народа. Тя обяснява, ръководи и направлява. Колкото интелигенцията е схванала до верно народа си в неговата расова, стопанска и географична особеност — толкова политиката на тази страна е имала по-сигурни успехи. Българският политик е млад. Политическите преходи през 1886, 1884, 1889, 1919 и 1923 година са верен показател на усилията, които българската интелигенция е използвала в политическия развой на народа си.

Дали пътя налучкан в политическия живот отговаря на битовата особеност на българина? Ето въпроса който чака своето разрешение. Мълцина от нашите политици са се спирали на този въпрос и от това което преживяхме от освобождението си до днес, показва, че те не са действували с пълно и всестранно познаване на народа си. Иначе не бихме стигнали до онези катастрофи, каквито преживе страната ни.

Един от напълно трезвите и искрени общественици — известният писател *Антон Страшимиров*, в брой 6908... на вестник „Мир“ прави опит да намери верен път на една политическа дейност, която отговаря на народната ни психология и национален инстинкт.

Ето основните му мисли:

Обществената воля трябва да се потикне към творчество, — а не да се парализира.

Тази е — и само тази може да бъде — крайната цел на съвременното днес у нас *обществено дисциплиниране*.

Всичко друго е тирания или води към тирания, т. е. към диктатура.

Родна Мисъл, кн. V и VI. 1923.